

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **Mladá fronta a. s.**, se sídlem Mezi Vodami 1952/9, Praha 4 - Modřany, zastoupena JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 - Bubeneč, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2005, č. O - 107763, za účasti: B. S., bytem Výškovická 2543/62, Ostrava - Zábřeh, zastoupena JUDr. Darinou Šustkovou, advokátkou, se sídlem Divadelní 9, Nový Jičín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2007, č. j. 6 Ca 204/2005 - 115,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2007, č. j. 6 Ca 204/2005 - 115, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) a z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Stěžovatelka upozornila na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 5/2003 - 52, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, sp. zn. 7 As 60/2003 a sp. zn. 7 Afs 3/2003, podle nichž je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z něj není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Stěžovatelka vytkla Městskému soudu v Praze, že nevěnoval pozornost jejím námitkám týkajícím se výkladu pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ a místo toho se zabýval pouze tím, zda žalovaný správně hodnotil prováděné důkazy o tvrzených důvodech neužívání ochranné známky. Stěžovatelka namítla, že výklad příslušných ustanovení hmotného práva je právní otázkou, kterou je správní soud v rámci správního soudnictví bezesbytku oprávněn přezkoumávat.

Pojem „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ je podle stěžovatelky neurčitým právním pojmem, přičemž předmětem soudní rozhodovací činnosti, jakož i rozhodovací činnosti správních orgánů, je výklad právních norem obsahujících neurčité právní pojmy, jejich konkretizace postupným vymezováním obecných skutkových podstat a následná aplikace takto jednotně vyložené právní normy na zjištěný skutkový stav jedinečného případu. Podle stěžovatelky použití neurčitého právního pojmu v hypotéze právní normy neznamená, že příslušný úřad má zcela volnou ruku při rozhodování, zda určitý skutkový děj pod danou skutkovou podstatu spadá, či nikoli, a že toto rozhodnutí je věcí jeho volného uvážení, resp. hodnocení důkazů, tedy řešením skutkové, nikoli právní otázky. Stěžovatelka namítla, že výklad určité právní normy, kterou je třeba aplikovat na zjištěný skutkový stav, nelze zaměňovat za vlastní zjišťování skutkového stavu.

Stěžovatelka dále namítla, že proti skutkovým zjištěním neměla žádné výhrady, nýbrž argumentovala tím, že považuje právní závěry žalovaného, dovozené ze zjištěného skutkového stavu, za nesprávné. Stěžovatelka Městskému soudu v Praze vytkla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec uvedeno, proč lze nemoc původního majitele a následné dědické řízení považovat za řádné důvody neužívání ochranné známky.

S odkazem na preambuli První směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (89/104/EHS), § 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách), a ustálenou judikaturu Evropského soudního dvora (rozsudek ve věci č. C - 10/89 HAG II; *pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1990, Hag II, C - 10/89, Recueil, s. I - 3711*) stěžovatelka uvedla, že základním účelem ochranné známky je garantovat spotřebiteli původ výrobků nebo služeb v tom smyslu, že pocházejí od určitého jediného podniku, a že ochranné známky jsou užívány v soutěži jako prostředek soutěžení mezi podnikateli v souvislosti s označováním druhu výrobků nebo služeb, pro něž je ochranná známka zapsána.

Stěžovatelka upozornila na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci ANSUL C - 40/01 (*pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 11. března 2003, Ansul, C - 40/01, Recueil, s. I - 2439*), podle kterého musí být ochranná známka užívána v souladu s její

základní funkcí, kterou je zajistit identitu původu výrobku nebo služeb, pro které byla zapsána, za účelem vytvoření nebo zachování odbytu, s výjimkou užití symbolického charakteru, jehož jediným cílem je udržet práva poskytnutá ochrannou známkou. Podle stěžovatelky považuje i Evropský soudní dvůr základní funkci ochranné známky za relevantní kritérium pro výklad pojmu užívání, resp. vážné užívání ochranné známky, a i při výkladu pojmu „řádné důvody pro její neužívání“ je potřeba z této základní funkce vyjít.

Stěžovatelka je toho názoru, že vydávání periodika je podnikatelskou činností prováděnou určitým podnikem, zajišťujícím souhru týmu lidí, kteří se společně podílejí na této podnikatelské činnosti, při níž jediné může docházet k vážnému užívání ochranné známky; nemoc ani smrt vlastníka ochranné známky tak nelze považovat za řádný důvod jejího neužívání, neboť tyto okolnosti samy o sobě nebrání provozu vydavatelského podniku.

Stěžovatelka namítla, že původní vlastník napadené ochranné známky neučinil žádné kroky k jejímu vážnému užívání, neboť nezahájil, a ani se o to nepokusil, pravidelné vydávání periodika označeného napadenou ochrannou známkou. Podle stěžovatelky mu v tom bránil nedostatek finančních prostředků, jinak by byla napadená ochranná známka užívána a v pokračování jejího užívání by nemohlo zabránit ani onemocnění a smrt původního vlastníka. Stěžovatelka poznamenala, že ochranná známka bývá užívána i třetí stranou na základě licenční smlouvy, k čemuž mohlo dojít i v posuzovaném případě. Stěžovatelka je toho názoru, že původní majitel nikdy neměl zájem o vážné užívání napadené ochranné známky, přičemž ustálená judikatura Evropského soudního dvora požaduje právě takové vážné užívání za nezbytné k zachování známkoprávní ochrany (C - 40/01, Ansul). Stěžovatelka k tomu uvedla, že za řádné důvody neužívání ochranné známky lze považovat takové důvody, které brání takovému vážnému užívání ochranné známky, k nimž by jinak došlo nebýt právě těch okolností, v nichž spočívají důvody pro neužívání. Městský soud v Praze podle stěžovatelky pochybil, jestliže vyložil pojem „řádné důvody pro neužívání“ tak, že za řádné důvody lze považovat již samotnou nemoc, resp. smrt fyzické osoby – vlastníka ochranné známky, ač je z ostatních okolností a skutkových zjištění zřejmé, že vlastník ochranné známky neměl v úmyslu vážně užívat ochrannou známku bez ohledu na svou nemoc a následnou smrt.

Stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, a uvedla, že i § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. je třeba vykládat ve světle textu a cíle směrnice 89/104/EHS a v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora vztahující se k výkladu čl. 12 citované směrnice. Stěžovatelka navrhla přerušení řízení a předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropských společenství ohledně výkladu pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 citované směrnice, neboť otázka výkladu tohoto pojmu je pro rozhodnutí relevantní a nejedná se o „acte éclairé“ ani „acte clair“.

S odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2006 - 97 stěžovatelka namítla, že Městský soud v Praze pochybil, pokud konstatoval, že vyvozovat závěry z provedených důkazů je oprávněn výlučně žalovaný, což je podle stěžovatelky v rozporu se soudním řádem správním (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka

souhlasí s názorem, že správní soud by neměl zasahovat do výkonu tzv. diskreční pravomoci správních úřadů; v daném případě se však podle stěžovatelky nejednalo o výkon diskreční pravomoci, nýbrž o výklad neurčitého právního pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že výklad pojmu „řádné důvody pro neužívání“ obsažený v rozhodnutí žalovaného i v napadeném rozhodnutí je v souladu se směrnicí 89/104/EHS. Podle žalovaného je při výkladu pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ nutno vycházet z toho, že známka není užívána, a proto ani (dočasně) neplní svou funkci. Podle žalovaného je proto logické, že účel a funkce ochranné známky nemohou být rozhodujícím kritériem pro posuzování důvodů pro její neužívání. V posuzovaném případě bylo podle názoru žalovaného užíváním ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. a čl. 12 směrnice 89/104/EHS/ především vydání časopisu, přičemž ve vztahu k tomuto řádnému užívání žalovaný hodnotil důvody, pro které nemohla být napadená ochranná známka užívána. Žalovaný namítl, že ze stěžovatelčina podání nevyplývá, v čem žalovaný při výkladu pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ pochybil. Dále namítl, že judikáty předložené stěžovatelkou se týkají výkladu pojmu „užívání ochranné známky“ a nelze je aplikovat na zcela jinou otázku posouzení důvodů pro její neužívání. Závěrem svého vyjádření upozornil žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 201/2004 a uvedl, že úkolem správního soudu není podávat vlastní výklad neurčitých právních pojmů. Podle citovaného rozsudku je přezkumná činnost správního soudu omezena na zjištění, zda správní orgán výklad neurčitého právního pojmu provedl logicky správně a zda jej řádně zdůvodnil i s ohledem na konkrétní situaci; pokud odůvodnění takového správního rozhodnutí z tohoto hlediska ob stojí, správní soud nemůže do takového rozhodovacího procesu veřejné správy zasáhnout, neboť takové rozhodnutí bylo učiněno v souladu se zákonem a k žádnému porušení veřejného subjektivního práva účastníka nedošlo.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro řízení o kasační stížnosti:

Dne 27. 11. 1996 byla do rejstříku ochranných známek pod číslem 195914 zapsána slovní ochranná známka ve znění „MAMINKA 96“ pro třídu (16) časopisy a třídu (41) vydavatelská činnost (dále též „napadená ochranná známka“) ve prospěch majitele J. S.

V rámci řízení o návrhu stěžovatelky na výmaz napadené ochranné známky zahájeného dne 9. 1. 2003 bylo žalovanému dne 27. 3. 2003 doručeno potvrzení Okresního soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2003, že jedinou dědičkou po J. S., zemřelém dne X, je jeho manželka B. S.. Na základě žádosti B. S. ze dne 7. 4. 2003 o převod napadené ochranné známky byla B. S. s účinností ke dni 10. 4. 2003 zapsána jako majitelka napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek. Ve svém vyjádření ze dne 7. 4. 2003 k návrhu na výmaz napadené ochranné známky B. S. uvedla, že původní majitel napadené ochranné známky vydal první číslo časopisu „MAMINKA“ v dubnu 1997, avšak ve vydávání dalších čísel mu zabránila vážná nemoc. Toto tvrzení doložila dne 10. 4. 2003 lékařskou zprávou ze dne 7. 4. 2003, z níž vyplývá, že v květnu 1997 došlo u původního majitele napadené ochranné známky k výraznému zhoršení jeho zdravotního stavu, které podstatně limitovalo vykonávání běžných každodenních činností, přičemž stav se zhoršoval až do

jeho smrti dne 25. 11. 2002. Návrh na výmaz napadené ochranné známky byl zamítnut rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 5. 2003, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 6. 2. 2004 v rámci řízení o rozkladu zahájeného stěžovatelkou.

Dne 25. 5. 2004 byl žalovanému doručen nový návrh stěžovatelky na zrušení napadené ochranné známky podle § 31 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 441/2003 Sb. s účinky ex nunc. Stěžovatelka ve svém návrhu poukázala zejména na značné finanční prostředky, které vynaložila na propagaci jí vydávaného časopisu s názvem „maminka“ s podtitulem „to nejlepší v životě ženy“, uvedeného na trh v říjnu 2001. Časopis „maminka“ se podle stěžovatelky stal všeobecně známým a označení „maminka“ začalo být spojováno výhradně se stěžovatelkou, jejím výrobkem a vydavatelskou činností. Dále stěžovatelka uvedla, že dne 30. 12. 2002 byla do rejstříku ochranných známek pod číslem 250213 zapsána slovní grafická ochranná známka „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY maminka“ s právem přednosti od 29. 1. 2002 a dne 24. 3. 2003 pod číslem 252690 slovní grafická ochranná známka „maminka“ s právem přednosti od 19. 6. 2002, obě pro výrobky a služby ve třídách 9, 16, 35 a 41, včetně tiskovin všeho druhu ve třídě 16 a vydavatelské činnosti ve třídě 41. Stěžovatelka uvedla, že zmíněné ochranné známky lze považovat za známky, které mají v České republice dobré jméno ve smyslu zákona č. 441/2003 Sb. a užití jiné ochranné známky s prvkem „MAMINKA“ by klamalo spotřebitele a vedlo k rozmělnění rozlišovací způsobilosti stěžovatelčiných ochranných známek. Závěrem stěžovatelka uvedla, že majitel napadenou ochrannou známku neužívá po dobu delší pěti let, neboť na trhu s tiskovinami se od roku 1997 nevyskytuje žádný časopis s označením „MAMINKA“ či „MAMINKA 96“, kromě časopisu vydávaného stěžovatelkou.

Ve svém vyjádření k návrhu na zrušení napadené ochranné známky B. S. uvedla, že časopis s názvem Maminka začal v dubnu 1997 vydávat původní majitel napadené ochranné známky J. S., který vzhledem ke své nemoci musel vydávání přerušit. Poté vydávala časopis s názvem Maminka společnost ADORE Publishing, a. s., která však k užití napadené ochranné známky neměla oprávnění, a byla proto původním majitelem vyzvána k ukončení vydávání a šíření uvedeného časopisu. Od září 2001 vydávala časopis Maminka stěžovatelka, která byla původním majitelem napadené ochranné známky dne 8. 2. 2002 rovněž vyzvána k ukončení vydávání a šíření tohoto časopisu. Stěžovatelka si podle B. S. byla vědoma, že její činnost je v rozporu se zákonem, a její finanční náklady na propagaci předmětného časopisu jsou podle B. S. irelevantní. B. S. dále upozornila na skutečnost, že problematikou tvrzeného neužívání napadené ochranné známky se žalovaný zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2003, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 6. 2. 2004.

Na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 2. 8. 2004, sp. zn. 99 D 3574/2002, které nabylo právní moci dne 5. 8. 2004, přešla práva z napadené ochranné známky na pozůstalou manželku B. S., a to ke dni smrti původního majitele, tj. ke dni 25. 11. 2002.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 12. 2004 byl návrh stěžovatelky na zrušení předmětné ochranné známky zamítnut. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že k neužívání ochranné známky ve vztahu k § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. může docházet z úmyslných či neúmyslných důvodů. K úmyslnému

neužívání může docházet při přihlašování označení z blokovacích či spekulativních důvodů, k neúmyslnému neužívání patří důvody nezávislé na vůli majitele, přičemž v takovém případě mohou být dány tzv. liberační důvody, na jejichž základě je možno omluvit neužívání ochranné známky. Žalovaný dospěl k závěru, že od počátku zkoumaného období, tj. od 25. 5. 1999 do smrti původního majitele dne 25. 11. 2002 existovaly řádné důvody k nezaviněnému neužívání napadené ochranné známky spočívající ve vážném onemocnění a smrti původního majitele (*pozn. NSS: B. S. se ve svém vyjádření k návrhu na zrušení o nemoci vůbec nezmiňuje, toto tvrdila pouze u prvního návrhu na výmaz a žalovaný v odůvodnění rozhodnutí poukazuje na zjištění učiněná v předchozím řízení*); takové důvody podle žalovaného existovaly i v období od 25. 11. 2002 do 5. 8. 2004, tj. do nabytí právní moci usnesení Okresního soudu v Ostravě, neboť do tohoto data nemohla dědička B. S. z důvodu probíhajícího dědického řízení napadenou ochrannou známku řádně užívat, ani ji převést, ani poskytnout právo užívat ji na základě licenční smlouvy. Žalovaný proto konstatoval, že neužívání napadené ochranné známky v období pěti let předcházejících podání návrhu na její zrušení bylo nezávislé na vůli jejího vlastníka a nebylo zaviněno jeho nečinností.

Ve vztahu k návrhu podle § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. žalovaný konstatoval, že ochranná známka se po dni zápisu může stát klamavou pouze v důsledku užívání vlastníkem nebo s jeho souhlasem. Jelikož žalovaný dospěl při posouzení návrhu podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. k závěru, že napadená ochranná známka nemohla být řádně užívána, nelze konstatovat, že se stala v důsledku jejího užívání vlastníkem klamavou. Ve vztahu k tvrzení stěžovatelky ohledně vynaložení finančních prostředků na propagaci vydávaného časopisu, a tím i její ochranné známky, žalovaný uvedl, že se nelze úspěšně domáhat zrušení starší ochranné známky, jestliže uváděním výrobků či služeb na trh jsou porušována práva jiného vlastníka ochranné známky.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka dne 10. 1. 2005 rozklad. Namítla, že jediným důvodem pro zastavení vydávání časopisu „MAMINKA“ původním majitelem napadené ochranné známky byl nedostatek financí, nikoliv nemoc, což dosvědčuje výzva jeho právního zástupce ze dne 29. 10. 2001 zasláná stěžovateli s žádostí o vypořádání autorských práv k časopisu „MAMINKA“ a výzva právní zástupkyně ze dne 17. 1. 2002. Stěžovatelka namítla, že onemocnění nebránilo původnímu majiteli v jeho aktivním vystupování vůči stěžovateli a nemohlo být deliberačním důvodem, neboť skutečným důvodem nevydávání a neužívání napadené ochranné známky byl nedostatek finančních prostředků. Stěžovatelka dále napadla závěr žalovaného, že B. S. nemohla z důvodu probíhajícího dědického řízení napadenou ochrannou známku řádně užívat. Namítla, že B. S. byla jako majitelka napadené ochranné známky zapsána do rejstříku ochranných známek od 10. 4. 2003 a dne 24. 6. 2003 podala návrhy na výmaz ochranných známek stěžovatelky z pozice vlastníka kolidující ochranné známky. Pokud by bylo platné stanovisko žalovaného o tom, že B. S. nemohla s napadenou ochrannou známkou nakládat až do ukončení dědického řízení, lze podle stěžovatelky úspěšně zpochybnit zápis změny vlastníka napadené ochranné známky ke dni 10. 4. 2003, stejně jako návrhy na výmaz stěžovatelčiných ochranných známek. Stěžovatelka dále poukázala na skutečnost, že původní majitel použil pro svůj jediný výtisk časopisu název „MAMINKA“, nikoliv název „MAMINKA 96“, což nepředstavuje řádné užívání. Nový majitel napadenou ochrannou známkou neužíval vůbec. K zamítavému rozhodnutí vztahujícímu se k § 31 odst. 1 písm. c)

zákona č. 441/2003 Sb. stěžovatelka uvedla, že toto ustanovení se vztahuje nejen na známky užívané, které klamou veřejnost, ale i na známky, které mohou důsledkem jejich užívání, tj. budou-li užívány, vést ke klamání veřejnosti.

Ve svém vyjádření k rozkladu B. S. uvedla, že původní majitel učinil přípravu k druhému vydání časopisu, což bylo prokázáno. Dále namítla, že podání návrhu na výmaz ochranných známek nelze ztotožnit s pojmem „nakládání s ochrannou známkou“, neboť se nejedná o nakládání s ochrannou známkou ve smyslu zákona č. 441/2003 Sb., nýbrž o ochranu před jejím zneužitím. B. S. nesouhlasila se stěžovatelčím výkladem § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. a namítla, že z použití slov „v důsledku užívání“ vyplývá, že je kladen důraz na příčinnou souvislost, tj. vyskytne-li se tento jev nebo skutečnost přičiněním něčeho jiného, v posuzovaném případě přičiněním „užívání“.

Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 31. 5. 2005 byl rozklad zamítnut a rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zrušení napadené ochranné známky bylo potvrzeno. Žalovaný potvrdil závěr správního orgánu prvního stupně o existenci řádných důvodů pro neužívání napadené ochranné známky, jímž byla nemoc původního vlastníka a následně dědické řízení, během něhož byla možnost nakládání s ochrannou známkou omezena, přičemž nedostatek finančních prostředků na straně původního vlastníka nemůže existenci těchto řádných důvodů neužívání vyvrátit. Podle žalovaného je pro posouzení otázky užívání napadené ochranné známky rozhodné datum nabytí právní moci soudního rozhodnutí o vypořádání dědictví, a nikoliv datum vyznačení v rejstříku ochranných známek. Ohledně interpretace § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. žalovaný uvedl, že ochranná známka musí vést ke klamání v důsledku užívání svým vlastníkem nebo s jeho souhlasem a zkoumání klamavosti ochranné známky jako takové, tedy ne v důsledku užívání, je možné pouze v rámci prohlášení neplatnosti podle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. pro rozpor s § 4 písm. g) citovaného zákona. Závěrem žalovaný konstatoval, že stěžovatelkou uvedené argumenty o vydávání periodika „maminka“ a o jeho známosti nejsou pro hodnocení návrhu na výmaz rozhodné, neboť v rámci § 31 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 441/2003 Sb. je posuzováno především jednání vlastníka napadené ochranné známky.

Dne 29. 7. 2005 podala stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze žalobu. V ní uvedla, že rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy správního orgánu a že žalovaný při rozhodování nesprávně a způsobem vybočujícím z obvyklé meze správního uvážení posoudil otázku důvodů ospravedlňujících neužívání ochranné známky. Stěžovatelka uvedla, že dle ustálené rozhodovací praxe žalovaného musí důvody ospravedlňující neužívání bez jakýchkoliv pochyb a jednoznačně „zdůvodnit“, proč majitel známku v daném období neužíval, resp. nemohl řádně užívat. Namítla, že jediným důvodem pro zastavení vydávání časopisu „MAMINKA“ původním majitelem napadené ochranné známky byl nedostatek financí, nikoliv nemoc, což dosvědčuje výzva jeho právního zástupce ze dne 29. 10. 2001 zasláná stěžovateli s žádostí o vypořádání autorských práv k časopisu „MAMINKA“ a výzva právní zástupkyně ze dne 17. 1. 2002. Stěžovatelka namítla, že onemocnění nebránilo původnímu majiteli ve vykonávání práv z ochranné známky a v jeho aktivním vystupování vůči stěžovateli a nemohlo být deliberačním důvodem, neboť skutečným důvodem

nevydávání a neužívání předmětné ochranné známky byl nedostatek finančních prostředků.

Stěžovatelka dále namítla, že B. S. byla jako majitelka napadené ochranné známky zapsána do rejstříku ochranných známek od 10. 4. 2003 a dne 24. 6. 2003 podala návrhy na výmaz ochranných známek stěžovatelky č. 250213 a č. 252690. Pokud by bylo platné stanovisko žalovaného o tom, že B. S. nemohla s napadenou ochrannou známkou nakládat až do ukončení dědického řízení, lze podle stěžovatelky úspěšně zpochybnit zápis změny vlastníka napadené ochranné známky ke dni 10. 4. 2003, stejně jako návrhy na výmaz stěžovatelčiných ochranných známek. Stěžovatelka uvedla, že žalovaný nijak nezdůvodnil své tvrzení, že pro posouzení otázky užívání je rozhodující datum nabytí právní moci soudního rozhodnutí o vypořádání dědictví, a nikoliv datum vyznačení v rejstříku ochranných známek. Stěžovatelka namítla, že rejstřík je veřejným seznamem a všechny údaje týkající se ochranných známek jsou účinné vůči třetím osobám okamžikem zápisu do rejstříku. Navíc se podle stěžovatelky dědictví nabyvá smrtí zůstavitele, proto se B. S. stala majitelem ochranné známky již k okamžiku smrti jejího původního majitele a nic jí nebránilo ve výkonu práv z napadené ochranné známky. Stěžovatelka upozornila na skutečnost, že žalovaný po celou dobu jednal s B. S. jako s majitelem napadené ochranné známky.

Stěžovatelka rovněž uvedla, že napadená ochranná známka není užívána řádně, neboť její původní vlastník užil pro svůj časopis název „MAMINKA“, ačkoliv se napadená ochranná známka skládá ze dvou částí, a současný vlastník ji neužívá vůbec.

K zamítavému rozhodnutí vztahujícímu se k § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. stěžovatelka uvedla, že toto ustanovení se vztahuje nejen na známky užívané, které klamou veřejnost, ale i na známky, které mohou důsledkem užívání, tj. budou-li užívány, vést ke klamání veřejnosti. K naplnění skutkové podstaty stačí podle stěžovatelky pouhá potenciální schopnost ochranné známky vést ke klamání veřejnosti.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že za řádné užívání ochranné známky je považováno též užívání v podobě, která se od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána, liší prvky neměnicími její rozlišovací způsobilost (§ 13 odst. 2 písm. a/ zákona č. 441/2003 Sb.). Žalovaný upozornil i na čl. 5 C (2) Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, podle něhož užívání tovární nebo obchodní známky v podobě, která se liší svými prvky, jež nemění rozlišovací způsobilost známky, od podoby, ve které byla zapsána, nepřivodí výmaz zápisu a nezmenší ochranu známky. Vypuštění číslice 96 jako doplňujícího prvku napadené ochranné známky nezmenšuje podle žalovaného rozlišovací schopnost ochranné známky.

Řádnými důvody pro neužívání ochranné známky mohou být podle žalovaného jen takové důvody, které objektivně znemožňují vlastníkově ochranné známky bez ohledu na jeho vůli vykonávat práva z ochranné známky. Tímto důvodem byla podle žalovaného nemoc původního majitele a případný nedostatek finančních prostředků nesnižuje závažnost jeho nemoci, na základě které byl původní majitel výrazně omezen i ve vykonávání běžných potřeb, tím spíše v užívání napadené ochranné známky vydáváním časopisu.

Ohledně dědictvého řízení jako deliberačního důvodu žalovaný uvedl, že je pro něj podstatné, kdo je v dědictvém řízení označen jako dědic, a že je tedy pro něj rozhodující datum nabytí právní moci rozhodnutí o vypořádání dědictví; zápis změny vlastníka ochranné známky do rejstříku ochranných známek znamená pouze, že změna je účinná vůči třetím osobám. Vlastní dědictvé řízení s sebou přináší podle žalovaného značnou nejistotu, která je odstraněna až nabytím právní moci rozhodnutí o vypořádání dědictví, a proto se jedná o překážku, která znemožňuje nebo výrazně znesnadňuje nakládání s předmětem dědictví. Pravděpodobnému dědici však náleží právo chránit dědictví a činit pro to všechny právní kroky, jako tomu bylo v případě dědičky B. S.

Ve vztahu k stěžovatelčinu výkladu § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. žalovaný uvedl, že ke klamání může dojít pouze v důsledku užívání ochranné známky, z čehož je patrné, že v případě neužívání nelze citované zákonné ustanovení použít.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že stěžovatelka začala časopis MAMINKA vydávat bez oprávnění k využití ochranné známky, poté si nechala účelově zaregistrovat ochranné známky „Maminka“, „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA“ a „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY maminka“ a začala tvrdit, že napadená ochranná známka s právem přednosti je klamavá ve vztahu k později zapsaným známkám. Tento postup je podle osoby zúčastněné na řízení neobhajitelný a v rozporu s právním řádem.

V podání ze dne 25. 1. 2007 stěžovatelka poukázala na skutečnost, že do českého právního řádu byly implementovány články 10 a 11 (*pozn. NSS: stěžovatelka měla zřejmě v úmyslu poukázat na čl. 12*) směrnice 89/104/EHS a že příslušná ustanovení českého právního řádu musí být vykládána ve světle textu a cíle této směrnice. Stěžovatelka uvedla, že výmaz ochranné známky z rejstříku, resp. její zrušení z důvodu neužívání musí nastat vždy, nastanou-li příslušné právní podmínky pro nastoupení této sankce a je-li podán příslušný návrh. Zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání je obligatorním následkem neužívání a nejedná se o otázku, která by byla v diskreční pravomoci žalovaného. Stěžovatelka uvedla, že řádné důvody neužívání musí být důvody ve smyslu rozumných, spravedlivých požadavků na vlastníka ochranné známky a že je třeba přihlédnout i k preambuli citované směrnice. Základním smyslem a účelem příslušné právní úpravy je podle stěžovatelky ochrana rejstříku ochranných známek před zahlcením zejména blokačními známkami, které by jejich vlastníci neužívali, naopak by pouze bránili skutečným soutěžitelům v užívání jakýchkoli označení, případně by na úkor těchto soutěžitelů získávali neoprávněné obohacení, což by nebylo v souladu se základní funkcí známkového práva (rozsudek Evropského soudního dvora ve věci SA CNL - SUCAL NV HAG GF č. C - 10/89; *pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1990, Hag II, C - 10/89, Recueil, s. I - 3711*).

Stěžovatelka dále upozornila na dva rozsudky Evropského soudního dvora týkající se neužívání ochranné známky a jeho následků (rozsudek ve věci C - 40/01 Ansul BV Ajax Brandbeveiling BV a C - 259/02 La Mer Technology Inc. a Laboratoires Goemar SA; *pozn. NSS: rozsudek Soudního dvora ze dne 11. března 2003, Ansul, C - 40/01, Rerueil, s. I - 2439 a usnesení Soudního dvora ze dne 27. ledna 2004, La Mer Technology, C - 259/02, Recueil*,

s. I - 1159), žádný z nich se však nezabýval výkladem pojmu „řádné důvody neužívání“. Z uvedených rozsudků podle stěžovatelky vyplývá, že známková ochrana může být udržena toliko tehdy, pokud vlastník ochranné známky má skutečný a vážný úmysl známku užívat za účelem zajištění odbytu příslušného druhu výrobků nebo služeb na trhu a za účelem vytvoření nebo zachování příslušného podílu na trhu. Vlastníkem ochranné známky je soutěžitel účastníci se hospodářské soutěže; takový soutěžitel však nemůže být závislý na zdravotním stavu jediné osoby. Podnikatel musí naopak počítat s nemocemi či úmrtím fyzických osob a pro takový případ musí zajistit pokračující výkon podnikatelské činnosti. Zastavení podnikatelské činnosti kvůli onemocnění či smrti jedné fyzické osoby svědčí o tom, že známka ve skutečnosti nikdy vážně v rámci určitého segmentu trhu užívána nebyla. Pokud by vydávání časopisu skutečně odpovídalo vážné podnikatelské činnosti zajišťující odpovídající podíl na příslušném segmentu trhu, pokračovalo by i v období onemocnění, popř. smrti původního majitele napadené ochranné známky prostřednictvím dalších zaměstnanců a jiných pracovníků příslušného podniku. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že k posuzování řádných důvodů pro neužívání přistupují soudy členských států Evropského společenství rozdílně, přičemž onemocnění, popřípadě smrt šéfa podniku nejsou například francouzskými soudy považovány za řádný důvod pro neužívání ochranné známky (rozsudek Tribunal de Grande Instance de Paris, 3. komora, 6. října 1998, Framboisine, PIBD 1998, III, 71).

Pro případ, že soud dospěje k závěru o nemožnosti rozhodnutí na základě předložené judikatury, navrhla stěžovatelka přerušení řízení a předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropských společenství ohledně výkladů pojmu „řádné důvody neužívání“.

Při ústním jednání dne 15. 2. 2007 stěžovatelka mimo jiné upozornila na skutečnost, že původním majitelem napadené ochranné známky byla fyzická osoba, která však ochrannou známku neužívala, neboť časopis byl vydáván společností S. – vydavatelství – obchod – reklama, spol. s r. o., ve které byl původní majitel jednatelem a společníkem. Žalovaný tudíž podle názoru stěžovatelky nesprávně posuzoval zjištěné skutečnosti (nemoc a následnou smrt původního majitele) jako důvody, které ospravedlňují neužívání napadené ochranné známky po dobu pěti let. B. S. uvedla, že původní majitel byl autorem většiny článků a z názvu citované společnosti je zřejmá personifikace s původním majitelem napadené ochranné známky, po jehož onemocnění a smrti muselo být vydávání časopisu ukončeno.

Napadeným rozhodnutím byla žaloba zamítnuta. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, věc správně právně posoudil, a Městský soud v Praze proto odkázal na odůvodnění jeho rozhodnutí.

Napadená ochranná známka nebyla podle Městského soudu v Praze v průběhu pěti let předcházejících zahájení řízení o zrušení ochranné známky jejím majitelem užívána. Podle soudu bylo proto nadbytečné hodnotit rozsudky předložené stěžovatelkou, v nichž je posuzováno, co je a co není užíváním ochranné známky.

Městský soud v Praze dále uvedl, že posouzení řádného zdůvodnění neužívání ochranné známky je věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem a že soud může

zkoumat rozhodnutí žalovaného v mezích žaloby jen z hlediska ustanovení § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění platném a účinném v době vydání rozhodnutí žalovaného, tj. zda rozhodnutí žalovaného obsahuje úvahu, na jejímž základě žalovaný dospěl k závěru o existenci deliberačních důvodů pro neužívání ochranné známky, zda tato úvaha neodporuje skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení, nebo není-li jinak vadná. Jsou-li tyto požadavky splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo opačné závěry; Městský soud v Praze odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 147/99 - 35, č. j. 7 A 93/96 - 29, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 73/2000 - 100 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 6 A 6/92. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný vycházel ze skutkových okolností, které zjistil v průběhu řízení, tyto skutečnosti zhodnotil podle příslušných zákonných ustanovení a jeho hodnocení je v souladu s obsahem učiněných zjištění i s právní úpravou a neodporuje zásadám logiky. Dále soud konstatoval, že i podle jeho názoru měl majitel napadené ochranné známky důvody pro její neužívání ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., kterými byly smrtelná nemoc původního majitele a probíhající dědické řízení.

Ohledně důvodu zrušení předmětné ochranné známky podle § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. Městský soud v Praze uvedl, že je stejného názoru na výklad tohoto ustanovení jako žalovaný. Důvod pro zrušení ochranné známky nastane pouze tehdy, je-li známka užívána. Žalovaný podle názoru Městského soudu v Praze použil výklad doslovný, nikoliv zužující.

Městský soud v Praze neshledal důvod pro přerušení řízení a předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru, neboť podle jeho názoru je posouzení otázky, zda vážná nemoc majitele ochranné známky a následné dědické řízení jsou či nejsou „deliberalizačními“ důvody, v kompetenci národních soudů.

Závěrem Městský soud v Praze uvedl, že otázka posouzení řádného užití napadené ochranné známky na jediném výtisku časopisu MAMINKA není pro posouzení důvodu pro zrušení ochranné známky vzhledem k uplynutí doby jejího neužívání vyžadované v § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. právně významná.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje v ní kasační důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích těchto kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Rozhodnutí krajského soudu je nutno pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů například tehdy, není-li z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval právní argumentaci žalobce za důvodnou a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené; to zejména za situace, jde-li o právní argumentaci, na níž je

postaven základ žaloby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je i takové rozhodnutí, v jehož odůvodnění se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz) nebo pokud z něj není zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil či proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz).

V žalobě napadla stěžovatelka především právní závěr žalovaného, že za řádný důvod pro neužívání ochranné známky ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. lze považovat nemoc a následnou smrt jejího původního majitele a navazující dědické řízení. Stěžovatelka tvrdila, že jediným důvodem pro zastavení vydávání časopisu „MAMINKA“ původním majitelem ochranné známky byl nedostatek financí, nikoliv nemoc, což prokazovala výzvami jeho právního zástupce na vypořádání autorských práv. Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem žalovaného, že pro posouzení otázky užívání ochranné známky je rozhodné datum právní moci soudního rozhodnutí o vypořádání dědictví, a namítla, že B. S. se stala majitelkou napadené ochranné známky k okamžiku smrti původního majitele. Uvedené žalobní námitky stěžovatelky lze považovat za stěžejní, neboť na posouzení existence či neexistence řádných důvodů pro neužívání ochranné známky závisí následné rozhodnutí žalovaného o zrušení ochranné známky či o zamítnutí návrhu na její zrušení.

Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně konstatoval, že spornou otázkou je existence či neexistence řádných důvodů pro neužívání napadené ochranné známky. Dále však uvedl, že může rozhodnutí žalovaného zkoumat v mezích žaloby jen z hlediska správního řádu platného a účinného v době vydání rozhodnutí žalovaného (§ 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb.), tedy zda žalobou napadené rozhodnutí obsahuje úvahu, na jejímž základě správní orgán dospěl k závěru o existenci deliberačních důvodů pro neužívání ochranné známky, zda tato úvaha neodporuje skutkovým zjištěním a zásadám logického uvažování, nebo není-li jinak vadná; jsou-li tyto požadavky splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo opačné závěry. S odkazem na obsah předloženého správního spisu a na odůvodnění rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze uvedl, že žalovaný vycházel ze skutkových okolností, které zjistil v průběhu řízení, tyto skutečnosti podle příslušných zákonných ustanovení zhodnotil, hodnocení je v souladu s obsahem učiněných zjištění i s právní úpravou a neodporuje zásadám logiky a v průběhu řízení nebyly porušeny zásady a zákonná ustanovení správního řízení. Dále je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že „i podle názoru soudu v daném případě majitel předmětné ochranné známky měl důvody pro její neužívání, které má na mysli ustanovení § 31 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., kterými byla smrtelná nemoc původního majitele (od ledna 1997 do 25. 11. 2002, kdy zemřel) a probíhající dědické řízení (25. 11. 2002 do 2. 8. 2004) ohledně jeho majetku, včetně vlastnického práva k předmětné ochranné známce“.

Stěžovatelka v žalobě nerozporovala skutková zjištění, k nimž dospěl žalovaný, tedy zjištění o nemoci původního majitele, jeho následném úmrtí a navazujícím dědickém řízení. Napadla však právní závěr žalovaného, že tyto zjištěné skutečnosti lze podřadit pod řádné důvody pro neužívání napadené ochranné známky. Jak již bylo výše uvedeno,

Městský soud v Praze pouze jednou větou konstatoval, že majitel napadené ochranné známky měl důvody pro její neužívání, přičemž těmito důvody byla nemoc původního majitele a probíhající dědické řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vůbec není zřejmé, jaké úvahy vedly soud k přijetí tohoto právního závěru, tedy jakými úvahami se řídil při hodnocení právní otázky existence řádných důvodů pro neužívání ochranné známky.

Pojem „řádné důvody pro neužívání“ je typickým neurčitým právním pojmem. Jak se již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 - 164, č. 232/2004 Sb. NSS, *„neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit a často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby posoudil, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli“*. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který právní norma předvídá. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73, č. 701/2005 Sb. NSS, *„při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit“*. Teprve poté, kdy správní orgán neurčitý pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, č. 849/2006 Sb. NSS). Z rozsudku téhož soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 64, www.nssoud.cz, vyplývá, že *„[p]ři interpretaci neurčitého právního pojmu se [...] uvážení správního orgánu, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn. že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu“*.

Interpretace neurčitého právního pojmu a subsumpce zjištěného skutkového stavu pod interpretovaný neurčitý právní pojem plně podléhají soudnímu přezkumu. Jak se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 As 10/2003 - 58, *„[s]oud [...] musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace takového pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu“*. K námitce žalobce musí správní soud řešit otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem, v posuzovaném případě zda nemoc a následné úmrtí původního majitele napadené ochranné známky a navazující dědické řízení je možno podřadit pod pojem „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“.

S odkazem na judikaturu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud podotýká, že při výkladu neurčitých právních pojmů je potřeba vyhnout se libovůli či svévolné aplikaci práva, tj. extrémnímu nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, nerespektování kogentní normy, interpretaci, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), jakož i interpretaci a aplikaci zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlením konsensuálně akceptovaném významu, a konečně ve smyslu rozhodování bez

bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy (nález Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 351/04, www.nalus.cz).

Městský soud v posuzované věci tedy zaměnil přístup k přezkumu správních aktů v případě, kdy správní orgán disponuje povolenou volnou úvahou, tedy úvahou mezi možnými řešeními, a přezkumem aplikace neurčitěho právního pojmu. V posuzované právní věci nemá správní orgán zákonem umožněnou volnou správní úvahu, která podléhá soudnímu přezkumu za již konstantně judikovaných, svým způsobem omezených podmínek (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 6/92, Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 139/2002). Od správního uvážení je třeba odlišit úvahu správního orgánu o naplnění podmínek zákona a hodnocení důkazů, a tedy i úvahu o naplnění neurčitěho právního pojmu. Takováto úvaha, jak shora blíže osvětleno, přezkumu soudu podléhá plně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 A 151/2001 ze dne 6. 10. 2005 a sp. zn. 5 As 69/2006 ze dne 29. 4. 2008, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že Městský soud v Praze nepostupoval při přezkumu rozhodnutí žalovaného podle výše uvedených kritérií pro přezkum správnosti interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není vůbec zřejmé, jaké úvahy jej vedly ke konstatování o správnosti závěrů žalovaného, tedy o správnosti závěru, že nemoc a následné úmrtí původního majitele napadené ochranné známky a navazující dědické řízení lze považovat za řádné důvody pro neužívání ochranné známky. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje skutkovou ani právní oporu výroku rozhodnutí, a není z něho zřejmé, jakými úvahami se Městský soud v Praze řídil. Rozhodnutí (výrok i jeho odůvodnění) však musí být jasné a přesvědčivé, jak to ostatně vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 103/99, v němž uvedl, že i z hlediska čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je „požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci [...] jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“.

Obdobně kuse a bez uvedení jakékoliv vlastní úvahy se Městský soud v Praze vyjádřil k žalobní námitce stěžovatelky ohledně posouzení důvodů ke zrušení ochranné známky, která může v důsledku užívání svým vlastníkem nebo s jeho souhlasem vést ke klamání veřejnosti (§ 31 odst. 1 písm. c/ zákona č. 441/2003 Sb.).

Pokud jde o konstatování Městského soudu v Praze v závěru napadeného rozhodnutí, že ve výlučné kompetenci národních soudů je posouzení právní otázky, zda vážná nemoc majitele ochranné známky a následné dědické řízení jsou či nejsou „deliberalizačními“ (pozn. NSS: správně „deliberačními“) důvody, upozorňuje Nejvyšší správní soud zejména na rozsudek Soudního dvora ze dne 14. června 2007, Armin Häupl (C - 246/05, Sb. rozh. s. I - 4673), ve kterém Soud zdůraznil mimo jiné požadavek jednotné aplikace a interpretace práva Evropských společenství tak, aby úroveň známkoprávní ochrany nebyla odvislá od úrovně známkoprávní ochrany jednotlivých členských států (body 42 - 45 cit. rozsudku). Podle uvedeného rozsudku jsou „řádnými důvody pro neužívání“ ochranné známky překážky s přímým vztahem k posuzované ochranné známce, které znemožňují její užívání nebo kvůli nimž užívání této ochranné známky ztrácí smysl a které jsou nezávislé na vůli majitele ochranné známky. Úkolem národních soudů je pak posouzení zjištěného skutkového stavu ve světle tohoto výkladu (bod 55 cit.

rozsudku). Nejvyšší správní soud nesdílí právní závěr městského soudu o úloze národního soudu při aplikaci zákona o ochranných známkách, v jehož úpravě se promítla shora citovaná první směrnice Rady 89/1904/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Jestliže již při výkladu pojmu „skutečné užívání“ ochranné známky dal Soudní dvůr v judikatuře zmiňované stěžovatelkou jasně najevo, že bude uplatňovat hledisko jednotného výkladu tak, aby se úroveň ochrany zaručená ochranné známce neměnila podle jednotlivých právních úprav, pak bylo třeba přehledné právní úvahy, proč tomu má být u neurčitého právního pojmu „řádné důvody“ jinak. Takové právní zdůvodnění však městský soud nepřinesl, ačkoli řízení před Soudním dvorem ve věci Armin Häupl, C - 246/05, bylo zahájeno v červnu 2005 a městský soud měl a mohl o této skutečnosti vědět (tím Nejvyšší správní soud neodhlíží od těžkostí spojených se zjišťováním stavu soudních řízení před Soudním dvorem). Pokud by v mezidobí Soudní dvůr nepodal ve věci Armin Häupl, C - 246/05, jednotící výklad, bylo by nepochybně potřebné položit v tomto smyslu předběžnou otázku. V současné době je však již jasné, že neurčitý právní pojem „řádné důvody“ užitý v čl. 12 odst. 1 citované směrnice a v § 31 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 1 zákona o ochranných známkách, podléhá jednotnému výkladu (bod 45 cit. rozsudku); přitom Soudní dvůr dále v bodech 50 - 55 vymezil charakter okolností, které zakládají překážku užívání ochranné známky (příliš široké pojetí pojmu „řádné důvody“ by šlo proti systematické čl. 12 odst. 1 směrnice, dosažení cíle směrnice vyžaduje, aby zapsané ochranné známky byly skutečně užívány pod hrozbou jejich zrušení). Za tohoto stavu věci pozbývá procesní návrh stěžovatele na položení předběžné otázky Nejvyšším správním soudem významu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Samotnou hmotněprávní podstatou věci, tedy ani dalším uplatněným kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítajícím nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení se Nejvyšší správní soud nezabýval a ani zabývat nemohl, neboť k tomu by bylo možno přistoupit až poté, kdy by Nejvyššímu správnímu soudu bylo předloženo k přezkumu přezkoumatelné rozhodnutí.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

V dalším řízení bude třeba, aby Městský soud v Praze opětovně přezkoumal rozhodnutí žalovaného a doplnil odůvodnění rozsudku o náležitosti, jejichž absence zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tj. aby bylo z nového rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření závěru o skutkovém a právním stavu, jakým způsobem se vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelky (která podrobně právně argumentovala k závěrům žalovaného o vztahu zjištěných skutečností, tedy nemoci majitele ochranné známky a řízení o dědictví, aniž obdržela k těmto námitkám odpověď) a na základě jakých úvah subsumoval zjištěný skutkový stav pod příslušné právní normy; přitom přihlédně i k citované judikatuře Evropského soudního dvora ve věci Armin Häupl, C - 246/05, jež podstatným způsobem ovlivňuje výklad neurčitého právního pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“. Ve světle úvah Evropského soudního dvora (zejména bodů 32 - 55 rozsudku) pak městský soud vyloží, zda a z jakých příčin

(skutkových i právních) zjištěné skutkové okolnosti (onemocnění majitele ochranné známky, řízení o dědictví) mohly (či nemohly) představovat překážky znemožňující užívání ochranné známky, či zda kvůli nim užívání ochranné známky ztratilo smysl, resp. posoudí, zda takový výklad a úvahy jsou obsahem přezkoumávaného správního aktu, to vše v intencích přezkumu aplikace neurčitého právního pojmu, jak byl shora osvětlen.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu